Nichita
Stãnescu

Nichita Stãnescu (1933-1983)

Note Bibliografice

"Poetul nu are biografie: biografia lui este de fapt propria lui operã, mai bunã sau mai rea, mai mãreatã sau mai putin mãreatã."

Nascut

31 martie 1933

Ploiesti

Murit

13 decembrie 1983

Bucuresti

Familia

Tata: Nicolae H. Stãnescu - nãscut la 19 aprilie 1908. În linia paternã, Nichita Stãnescu se trage dintr-o solidã familie de mici mestesugari si comercianti
români, la origine tãrani prahoveni veniti în Ploiesti pe la începutului secolului nouãsprãzece.

Mama: Tatiana Cereaciuchin - nãscutã în 16 februarie 1910, la Voronej, într-o familie de conditie nobilã din pãrtile Donetului, refugiatã apoi în România.
Se mutã la Ploiesti unde va întâlni pe Nicolae Stãnescu. Tinerii se vor cãsãtorii la 6 decembrie 1931.

Educatie

1944 - 1952: Liceul "Sf. Petru si Pavel", devenit "I.L. Caragiale" din Ploiesti

1952 - 1957: Facultatea de filologie a Universitãtii din Bucuresti.

Pe scurt

1952: Se cãsãtoreste cu Magdalena Petrescu, iubirea sa din adolescentã dar tinerii se despart dupã un an.

1955: Transcrie Argoticele sale care nu au fost publicate si vãzute ca profund neserioase.

1957: În martie Nichita Stãnescu debuteazã simultan în revistele Tribuna si Gazeta literarã din Cluj cu trei poezii.

1957 - 1968: Este pentru scurt timp corector si apoi redactor la sectia de poezie a Gazetei literare (director Zaharia Stancu).

1960: La sfârsitul anului debuteazã cu volumul Sensul iubirii, 112 de pagini de poezii.

1962: La 6 iunie se cãsãtoreste cu Doina Ciurea, a cãrei dragoste de aproape zece ani va fi subiectul volumului O viziune a sentimentelor.

1963: Primul pas peste hotare al poetului, în Cehoslovacia.

1964: Apare la începtul anului O viziune a sentimentelor, un volum cu care poetul primeste Premiul Uniunii Scriitorilor. O cunoaste pe Gabriela Melinescu,
în tensiunea relatiei lor poetul creeazã cele mai explozive opera ale sale.

1965: Apare în martie volumul de poezii Dreptul la timp, 84 de pagini.

1966: Publicã doar 11 Elegii, totate Elegiile vor apare anul viitor în prima sa antologie, Alfa.

1967: Trei cãrti ale sale sunt tipãrite, Rosu Vertical, antologia Alfa, si volumul de poezii Oul si sfera. Poemele sale încep sa aiba o aurã melancolicã
cu o stare de regret.

1969: Tipãreste Necuvintele, 216 pagini de poezii în acest volum care primeste Premiul Uniunii Scriitorilor. Mai apare si volumul de poezii Un pamânt numit
România, 150 de pagini. Este numit redactor sef adjunct al revistei Luceafãrul, alãturi de Adrian Pãunescu

1970 - 1973: Este redactor sef adjunct la România literarã, revistã condusã de Nicolae Breban.

1970: Publicã În dulcele stil clasic, 212 pagini de poezii, si a doua sa antologie, Poezii. Sustine o rubricã lunarã în revista Arges.

1971: Apar în Iugoslavia douã cãrti traduse, Belgradul în cinci prieteni, editie bilingvã de poezii inedite si Nereci.

1972: Publicã douã noi volume de poezii, Belgradul în cinci prieteni si Mãretia Frigului. Pentru volumul de eseuri Cartea de recitire obtine pentru a treia
oarã Premiul Uniunii Scriitorilor.

1973: Scoate o antologie numai de poezii de dragoste Clar de inimã.

1974: În martie, de ziua lui, are o revelatie a mortii sub forma unui îngrozitor tunel oranj - odiseea sa "spatialã" va cintinua.

1975: Obtine pentru ultima oarã Premiul Uniunii Scriitorilor si i se atribuie premiul international "Gottfried von Herder". Tipãreste a patra sa antologie, Starea poeziei, în populara colectie "Biblioteca pentru toti". E publicist comentator la România literarã. Se mutã în ultima sa locuintã, Str. Piata Amzei nr. 9.

1977: La 4 martie poetul încearcã, în zadar, sã salveze pe prietenul sãu Nicolae Stefãnescu, si este lovit de prãbusirea unui zid dupã cutremur. În urma socului face o scurtã paralizie a pãrtii stângi a corpului care va lãsa urme si dupã vindecare.

1978: Publicã volumul de poezii Epica Magna, 216 de pagini, cu care primeste premiul "Mihai Eminescu" al Academiei.

1979: Lanseazã volumul de poezii Opere imperfecte.

1980: Propus de Academia suedezã, poetul candideazã la Premiul Nobel alãturi de Elitis, Frisch, Senghor si Borges. Premiul este dat poetului grec Odysseas Elitis. Discul "Nichita Stãnescu - o recitare" este scos de "Electrecord".

1981: În august are prima crizã hepaticã. Aceste crize vor continua în toamnã si poetul se interneazã la spitalul Fundeni.

1982: În februarie moare tatãl poetului. Volumul Noduri si semne, subintitulat "Recviem pentru moartea tatãlui" este o selectie din tot ce a scris poetul de la ultima sa aparitie editorialã. În iulie se cãsãtoreste cu ultima sa sotie, Todorita Tãrîtã (Dora). Cãlãtoreste prin Macedonia si Iugoslavia înainte sa-si fractureze piciorul stâng în noiembrie în Vrancea care-l va imobiliza în casã sase luni.

1983: Ascunde fatã de toti semnele maladiei sale si afiseazã un optimism cu care si medicii sunt uimiti de rezistenta si vitalitatea sa extraordinarã. La 31 martie, împlinirea a 50 de ani a poetului este aproape o sãrbãtoare nationalã în lumea artei si literaturii. Continuã sã aparã traduceri a poeziilor sale peste hotare, în mod special în Iugoslavia unde va avea o crizã foarte gravã, necesitând interventia medicilor. Mai recitã poezii si la Timisoara si la Drobeta-Turnu Severin, la nunta prietenilor sãi de familie pe 9 decembrie. Se întoarce cu trenul, si cu greu, la Bucuresti cu Dora si cu tinerii nou cãsãtoriti seara târziu pe 12 decembrie. Pe la miezul noptii durerile din zona ficatului sunt îngrozitoare si este adus cu salvarea la spitalul de

Urgenta unde crizele devin extrem de violente si poetul se stinge din viatã la orele douã si zece minute.